

RÁBA GYÖRGY VERSEI

A SZÉTSZÓRATÁS

Lehettem s voltam is
de tán köveknek szónokoltam
szavam virágporáról nem tudom
termékenyített vagy bőséget más fuvallt
ó te aki félig én voltál
s most mi vagyunk
nincs páratlan ki részünket elosztaná
mert ő is én vagyok és te leszel
ha színre lépnek ők
a név küszöbe előtt szunnyadók

SZEMTANÚ

Falakat tapint
Én látom az eget
Tar fa nem sejti még
soros évszakát

Alvajáró míg él
Gyökér egyházait
térden kússza be és
hunyt pillája alatt
ébredezik

Üres kabát
Kitömní vatta mind
a test a mások képzete

s lógjon bár fogason
legyen szólítható
neve szűk alkalom

DORONGHÍD

Ahogy hús csont alig
a föld fölött de már
távoli bolt alatt
nehézkedik

A föntben magasút
nem is érintheti
a születő haló
rét bő hímzéseit

Egy szál doronghíd ez
pisztrángbőrt vakaró
kékhideg üveget
hadar lent egy folyó

Látni itt lenni is
zsebbe varrt szédület
se esztelen tenyészve
nyújtózni nem lehet
s amit az önfeledt sodor
kockán kiró
el se érheted

Neszek és morajok
csupa többes köröttem
nyelőgörcs révület
egy tusvonásnyi lét
zsúfolt helyrajzokon
Ha majd kopogtatok
ennyi a révdíj tenyeremben

BELSŐ HÓESÉS

Felhőárnyékok a szél lapozgat
háromszázhatvanötből egy nyomát
mélyítve a cséplő nap körbejár
s mind töményebb szakadatlan
belső hóesés
színefutott lepel emlékek redő-életére
ziháló jelbeszéd
köröttem már hófalak
végül jégcsákány lapátok
míg távol egyre távolabb
buzgó csivogás
ezután hókunyhóból hallgatom
minden szól szól
a hóhatár alól